

Sygn. akt III KK 331/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie M. W. i E. C.

uniewinnionych od czynu z art. 107 § 1 k.k.s.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniach 22 marca i 22 maja 2018 r.

kasacji wniesionej przez Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w O., na
niekorzyść uniewinnionych,

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 20 marca 2017 r., sygn. akt VII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O.**

UZASADNIENIE

1/ M. W. został oskarżony o to, że:

„będąc osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i finansowe firmy H. Sp. z o.o. poprzez wydzierżawienie powierzchni na podstawie umowy dzierżawy powierzchni z dnia 31.05.2015 r. w lokalu B. przy ul. B. w B., pod instalacje urządzeń do gry, urządzał w dniu 21.03.2016 r. gry na automacie A. (...) oraz A. (...) bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nieprzeznaczonym naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 2015.612 ze zm.)”,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.

2/ E. C. została oskarżona o to, że:

„w dniu 21.03.2016 r. w lokalu B. przy ul. B. w B., urządzała gry na automatach o nazwie A. o nr (...) oraz A. o nr (...) poprzez wynajęcie powierzchni na podstawie ramowej umowy dzierżawy powierzchni z dnia 31.05.2015 r. zawartej z H. Sp. z o.o. bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nieprzeznaczonym naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. 215.612 z późn. zm.)”,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 7 grudnia 2016 r., II K (...):

- I. oskarżonego M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. 9 § 3 k.k.s. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;
- II. oskarżoną E. C. uznał za winną popełnienia zarzucanego czynu i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierzył jej karę 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego M. W. i zarzucił mu obrazę prawa materialnego w postaci błędnego przypisania oskarżonemu realizacji znamion art. 107 § 1 k.k.s., polegającego na działaniu wbrew przepisom: art. 2 ust. 3 i 4 u.g.h., art. 6 ust. 1 u.g.h., art. 14 ust. 1 u.g.h., przez wydanie wyroku skazującego pomimo:

„- bezskuteczności przepisu z art. 14 ust. 1 u.g.h., który jako nienotyfikowany przepis techniczny, w braku przekazania Komisji Europejskiej projektu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34, nie może być zastosowany wobec

jednostek, co stanowi okoliczność wyłączającą odpowiedzialność karną, potwierdzoną wiążącą wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dokonaną wyrokami: z dnia 13 października 2016 r. w sprawie C-303/15 oraz z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213/11, C-214/11 i C-217/11 (FORTUNA i inni), jak i wcześniejszym wyrokiem z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-65/05 (Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej), a następnie wprowadzenia mocą art. 4 noweli u.g.h., celem umożliwienia dostosowania się do nowej regulacji prawnej z art. 14 ust. 1 u.g.h., która zastąpiła, nieskuteczną z powodu braku jej notyfikacji zgodnie z dyrektywą, treść tego przepisu z tekstu pierwotnego ustawy;

- czysto definicyjnego charakteru przepisów z art. 2 ust. 3 i 4 u.g.h., które określają tylko czym są „gry na automatach losowych” i jako takie nie zawierają normy sankcjonowanej (zakazu lub nakazu określonego zachowania), której naruszenie mogłoby skutkować zastosowaniem normy sankcjonującej z art. 107 k.k.s.;

- braku strony podmiotowej w postaci umyślności oraz oczywistej i usprawiedliwionej nieświadomości tak bezprawności, jak i karalności naruszenia art. 6 ust. 1 u.g.h., a to ze względu na powszechne traktowanie tego przepisu jako tożsamego art. 14 ust. 1 u.g.h., zarówno w orzecznictwie sądowym, jak i przez Komisję Europejską, co tym bardziej pozwala uznać, że przepis ten w usprawiedliwiony sposób mógł być traktowany jako bezskuteczny”.

Formułując cytowane zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz wydanie rozstrzygnięcia uniewinniającego, alternatywnie, o wydanie wyroku umarzającego postępowanie w tej sprawie.

Sąd Okręgowy w O., wyrokiem z dnia 20 marca 2017 r., sygn. akt VII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonych uniewinnił od popełnienia zarzucanych im czynów, przy czym E. C. na podstawie art. 435 k.p.k.

Prawomocny wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył kasacją, na niekorzyść M. W. i E. C., Naczelnik (...) Urzędu Celno – Skarbowego w O., zarzucając:

„1.rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k., poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego

i w konsekwencji błędną ocenę Sądu Okręgowego w O., iż oskarżeni pozostawali w - usprawiedliwionym wcześniejszymi ocenami prawnymi dotyczącymi braku konsekwencji karnoskarbowych - błędnym przekonaniu, że obejmuje ich okres przejściowy umożliwiający do dnia 1 lipca 2016 r. urządzenie gier na automatach, przewidziany w art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1201), a co za tym idzie, iż nie można oskarżonym przypisać odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 10 § 4 k.k.s. oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 471 ze zm.) i art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201),

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 10 § 4 k.k.s. oraz art. 2 ust. 5, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 471 ze zm.) i art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201) polegające na uznaniu, iż zmienność ocen co do potrzeby notyfikacji stosownych przepisów ustawy o grach hazardowych Komisji Europejskiej, jak też zmienność ocen co do wiążącej wykładni odnośnie bezprawności i karalności czynów polegających na prowadzeniu działalności dotyczącej gier na automatach poza miejscami dozwolonymi ustawą w tym i zmienność ocen co do zakresu podmiotowego art. 4 ustawy nowelizującej z dnia 12 czerwca 2015 r., ma wpływ na stronę podmiotową czynów zarzucanych obydwójgu oskarżonym, a zatem, iż nie można oskarżonym w związku z powyższym przypisać odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie, na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 10 § 4 k.k.s. oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 471 ze zm.) i art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201)”.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację:

a) Prokurator Okręgowy w O. oświadczył, że przyłącza się do postępowania kasacyjnego w tej sprawie, popierając w całości sporządzoną kasację.

b) obrońca M. W. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

W piśmie z dnia 11 września 2017 r. M. W. podniósł, że postępowanie w niniejszej sprawie było już objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r., II K (...), którym został skazany za czyn ciągły na podstawie art. 107 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. z opisem czynu od dnia 3 września 2015 r. do dnia 27 czerwca 2016 r. W związku z tym wniósł o umorzenie postępowania w tej sprawie. Ponadto, zwrócił uwagę na to, że wobec wejścia w życie w dniu 1 marca 2017 r. ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. poz. 1948 ze zm.), naczelnik urzędu celno-skarbowego nie jest uprawniony do wykonywania obowiązków wcześniej należących do urzędu celnego, stąd też - zdaniem autora pisma – pełnomocnik tego naczelnika nie mógł działać w postępowaniu sądowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należało się odnieść do argumentów M. W., wskazujących na potrzebę umorzenia postępowania toczącego się w jego sprawie, w związku z zaistnieniem – jego zdaniem – bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Wbrew sugestiom zawartym w piśmie z dnia 11 września 2017 r., nie doszło do zaistnienia okoliczności określonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r., dotyczył bowiem czynów popełnionych w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 27 czerwca 2016 r., dokonanych w innych miejscowościach niż B. i na innych automatach, a więc innych przestępstwach niż to, które było przedmiotem wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 grudnia 2016 r. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że warunkiem przyjęcia stanu prawomocności materialnej jest tożsamość czynu, a nie wyłącznie wzajemne podobieństwo, identyczna kwalifikacja prawna, czy pomieszczenie zachowań w tym samym przedziale czasowym. Przedmiotem przestępstwa zarzucanego M. W. było wprowadzenie urządzeń gier na automatach w tożsamym czasie, ale w innej miejscowości oraz na innych, indywidualnie oznaczonych numerami seryjnymi, automatach. Z tych powodów należy uznać, że skazanie za czyn ciągły przez Sąd Rejonowy w O. odnosi się do innych czynów jednostkowych i

nie zostały wyczerpane wszystkie przesłanki do stwierdzenia zaistnienia tożsamości czynów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., V KS 5/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2017 r., IV KO 34/17).

W odniesieniu zaś do zarzutu braku uprawnień naczelnika urzędu celno-skarbowego do wykonywania obowiązków należących wcześniej do urzędu celnego należy podnieść, że zgodnie z art. 199 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. poz. 1948) postępowanie w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe wszczęte i niezakończone przez urzędy celne jako finansowe organy postępowania przygotowawczego do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. do dnia 1 marca 2017 r. – uwaga SN) przejmują do prowadzenia odpowiednio właściwi naczelnicy urzędów celno-skarbowych.

Jako że postępowanie w rozpoznawanej sprawie zakończyło się wyrokiem Sądu Okręgowego w O. wydanym w dniu 20 marca 2017 r., przeto w dniu 1 marca 2017 r. postępowanie to było w toku i zgodnie z przywołanym przepisem przejął je do prowadzenia - jako właściwy - Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w O., a jego przedstawiciel uczestniczył w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Okręgowym w O., co nie spotkało się z zarzutem żadnej ze stron i nie było również kontestowane przez Sąd Okręgowy.

Przechodząc do oceny kasacji, należy stwierdzić, że mimo pomieszczenia w niej zarzutów obrazy prawa procesowego oraz prawa materialnego, co mogłoby wskazywać na wzajemne się ich wykluczanie, jest ona skuteczna. Lektura bowiem tak niefortunnie sformułowanych zarzutów prowadzi do wniosku, że w istocie skarżący kwestionuje oceny dokonane w zaskarżonym wyroku, sprowadzające się do przyjęcia, iż oskarżeni pozostawali w usprawiedliwionym, błędnym przekonaniu, że prowadzona przez nich działalność jest zgodna z obowiązującymi przepisami prawa. Przekonanie to zaś miało wynikać, po pierwsze, z nieprecyzyjnej regulacji zawartej w art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U. poz. 1201), po wtóre, ze zmienności ocen co do potrzeby notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych Komisji Europejskiej i zmienności ocen co do wiążącej wykładni odnośnie bezprawności i karalności

czynów polegających na prowadzeniu działalności dotyczącej gier na automatach poza miejscami dozwolonymi ustawą.

Tego rodzaju uchybienia kwalifikowane były jako rażące naruszenia przepisów prawa w obu zarzutach kasacji, zaś zgodnie z przepisem art. 434 § 1 pkt 3 k.p.k. stwierdzenie uchybień podniesionych w środku odwoławczym pochodzącym od podmiotu fachowego pozwala na orzekanie (przy zachowaniu pozostałych warunków) na niekorzyść oskarżonego.

Odnosząc się do tak odczytanych zarzutów kasacji, podzielić należy pogląd wyrażany w jej uzasadnieniu, a sprowadzający się do wykazania, że zawarta w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocena przepisu art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U. poz. 1201; dalej: ustawa zmieniająca) była zupełnie błędna i niesłusznie wspierała przekonanie Sądu *ad quem*, że oskarżeni pozostawali w usprawiedliwionym błędzie, iż obejmuje ich okres przejściowy, umożliwiający urządzanie gier na automatach do dnia 1 lipca 2016 r. Ferując tego rodzaju ocenę, Sąd Okręgowy w O. powołał się m.in. na okoliczności występowania na tyle poważnych wątpliwości interpretacyjnych, by stać się przedmiotem pytania prawnego do Sądu Najwyższego. Nie dostrzegł jednak przy tym, że Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały, zaś występujący w sprawie prokurator Prokuratury Krajowej w swoim stanowisku również twierdził, że zagadnienie prawne nie spełnia warunków niezbędnych do podjęcia uchwały, ponieważ przedstawiony problem nie stanowi zagadnienia prawnego wymagającego zasadniczej wykładni ustawy, a sam pytający Sąd Rejonowy nie podjął próby usunięcia dostrzeżonych wątpliwości interpretacyjnych w oparciu o metody wykładni operatywnej. Dokonując zaś wykładni tego przepisu, prokurator Prokuratury Krajowej doszedł do wniosku, że nie może być ona rozumiana w żaden inny sposób, aniżeli dotyczący podmiotów, które pod rządami przepisów obowiązujących przed wejściem w życie nowelizacji prowadziły, zgodnie z nimi, działalność w zakresie urządzania gier hazardowych na podstawie koncesji lub zezwolenia.

Jeśli się przy tym zważy, że Sąd Najwyższy podzielił to stanowisko, rozbudowując je argumentacyjnie, to przydanie w rozpoznawanej sprawie przez Sąd Okręgowy w O. wystąpieniu przez Sąd Rejonowy z tak ocenionym pytaniem

prawnym do Sądu Najwyższego, walorów realizacji wyjątkowych wątpliwości praktycznych wynika albo z niezapoznania się z uzasadnieniem tego judykatu, albo z próbą instrumentalnego wykorzystania zaistniałej sytuacji dla podkreślenia słuszności przyjętej tezy. Zauważenia przy tym wymaga okoliczność, że dla wymienionych rozważań nie ma żadnego znaczenia wydanie postanowienia po dacie zarzucanego oskarżonym czynu, w szczególności w sytuacji, gdy pisemne stanowisko Prokuratury Krajowej zostało sformułowane znacznie wcześniej i prezentowało zupełny brak wątpliwości interpretacyjnych ocenianego przepisu.

Tak więc próba budowania w zaskarżonym wyroku wokół regulacji wynikającej z art. 4 ustawy nowelizującej kolejnych wątpliwości, pozwalających na uznanie, że oskarżeni mieli pełne prawo przypuszczać, iż w okresie przejściowym działali legalnie jest wysoce kontrowersyjna, wręcz błędna i słusznie kwestionowana przez autora kasacji.

Na marginesie podnieść wypada, że omawiana problematyka była przedmiotem wypowiedzi sądów powszechnych, w orzecznictwie których przyjęto, że: „Kwestia przesłanek odpowiedzialności osoby stojącej pod zarzutem popełnienia przestępstwa podlega badaniu w oparciu o przepisy ustaw karnych. Ocena, czy wyczerpane zostały znamiona czynu zabronionego i czy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu lub winę oskarżonego nie mogą być uzależniane od tego, czy Sąd Najwyższy wypowiedział się w swoich judykatach na temat wykładni określonych przepisów, stąd też bez znaczenia jest, czy zarzucane oskarżonym czyny zostały popełnione przed czy po wydaniu postanowienia Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 1/16” (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 22 stycznia 2018 r., VI Ka 634/17; wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 28 września 2018 r., IV Ka 457/17).

Przyznać też trzeba rację tym wywodom uzasadnienia kasacji, w których kwestionuje się zasadność twierdzenia Sądu Okręgowego w O., że oskarżeni mogli być przekonani, iż prowadzona przez nich działalność nie jest bezprawna i nie może prowadzić do poniesienia przez nich odpowiedzialności karnej (art. 10 § 4 k.k.s.). Wywody Sądu ad quem w tej kwestii ograniczają się do przypomnienia problemu notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych Komisji Europejskiej. Oczywiście jest, że w tym przedmiocie dochodziło do poważnych kontrowersji

interpretacyjnych i różnych wypowiedzi – często wykluczających się – doktryny i judykatury. Sytuacja ta jednak, tak stanowczo uwypuklona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie mogła już dotyczyć działalności podejmowanej przez oskarżonych w ramach zarzucanego im czynu. Zgodnie bowiem z jego opinią mieli oni urządzać gry na zindywidualizowanych automatach bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nieprzeznaczonym w dniu 21 marca 2016 r. W tym natomiast dniu obowiązywała już ustawa o grach hazardowych w zmienionym ustawą z dnia 12 czerwca 2015 r. kształcie, a w szczególności zmieniająca przepisy notyfikowane Komisji Europejskiej. Ta znowelizowana ustawa regulowała w sposób tożsamy (jak przed nowelizacją) zasady urządzania gier na automatach wskazując, że „urządzanie i prowadzenie działalności w zakresie (...) gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie” (art. 3), a więc, że „działalność w zakresie (...) gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenia kasyna gry” (art. 6 ust. 1). A skoro tak, to oskarżeni, kontynuując działalność zakazaną przez ustawę o grach hazardowych nie mogli pozostawać w nieświadomości jej karalności, a w szczególności powoływać się na konsekwencje braku notyfikacji, który w dniu 21 marca 2016 r. już nie istniał.

Podążając jednak za nurtem rozumowania Sądu odwoławczego, powołującego się w swojej argumentacji na szereg spraw, które wcześniej zakończyły się dla M. W. pozytywnie, uwalniając go od odpowiedzialności karnej i wynikającego z tego przekonania oskarżonych, iż prowadzenie działalności dotyczącej gier na automatach poza miejscami dozwolonymi ustawą nie powoduje negatywnych konsekwencji karno-skarbowych, należy zadać pytanie o ocenę postępowania oskarżonego M. W. również w okresie poprzedzającym omawiane zmiany. Nie da się bowiem nie zauważyć, że prowadził on przez wiele lat działalność w tym zakresie, mając świadomość rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, administracyjnych oraz Sądu Najwyższego i rozdźwięku części tego orzecznictwa z praktyką urzędów celnych. Podejmował więc ryzyko gospodarcze, dążąc do minimalizacji ewentualnej odpowiedzialności karnej. W tym celu przecież gromadził opinie prawne, świadomie kalkulując ryzyko odpowiedzialności karnej, podejmując jednak próbę jej minimalizacji. Tego rodzaju

wyrachowane, wręcz cyniczne postępowanie nie może być postrzegane jako działanie w błędzie co do karalności, ewidentnie sprzecznych z ustawą o grach hazardowych, poczyną.

Mając więc na uwadze te wszystkie rozważania, argumentów przytoczonych przez autora kasacji nie należy bynajmniej traktować w kategoriach odmiennego poglądu opartego na własnej, wybiórczej i dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, tak jak uznał w odpowiedzi na nadzwyczajny środek zaskarżenia obrońca oskarżonego. Sąd odwoławczy dopuścił się bowiem również obrazy art. 10 § 4 k.k.s. wskazanego przez skarżącego, co musiało skutkować uchyleniem jego orzeczenia.

W postępowaniu ponownym Sąd Okręgowy w O., w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przeanalizuje, czy istnieją podstawy do przyjęcia, że M. W. popełnił przypisany mu wyrokiem Sądu pierwszej instancji czyn, w szczególności na tle świadomego łamania, wymagających przestrzegania, regulacji prawnych, a uczyni to z uwzględnieniem wyrażonych zapatrywań, obowiązujących w dacie czynu przypisanego oskarżonym przepisów prawa i – co oczywiste – przez pryzmat zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

r.g.